

POSTANOWIENIE

Dnia 11 kwietnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Cesarz (przewodniczący)

SSN Dorota Rysińska

SSN Eugeniusz Wildowicz (sprawozdawca)

w sprawie **G. K.**

skazanego z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 11 kwietnia 2013 r.,

wniosku skazanego o wznowienie postępowania karnego zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego

z dnia 30 marca 2011 r., sygn. akt [...]

utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w R.

z dnia 13 października 2010 r., sygn. akt [...],

p o s t a n o w i ł:

- 1. wniosek skazanego pozostawić bez rozpoznania,**
- 2. stwierdzić brak podstaw do wznowienia postępowania z urzędu.**

UZASADNIENIE

Skazany G. K. złożył w dniu 23 października 2012 r. wniosek o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 30 marca 2011 r., utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w R. z dnia 13 października 2010 r., którym został skazany na karę 3 lat pozbawienia wolności i 150 stawek dziennych grzywny po 10 złotych każda za przestępstwo z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. polegające na uczestniczeniu w obrocie znaczną ilością środków odurzających i substancji psychotropowych. Jako podstawę wniosku

wskazał uchybienie przewidziane w art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k., polegające na prowadzeniu w tej sprawie postępowania karnego, pomimo tego, że wcześniej o ten sam czyn toczyło się postępowanie karne przed Sądem Okręgowym w O., sygn. akt II K [...]. Wydanym w tej sprawie wyrokiem, zmienionym następnie wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 24 stycznia 2008 r., został skazany również za przestępstwo art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. Skoro w sprawie sygn. akt II K .../03 skazano go za przestępstwo popełnione w okresie od czerwca do sierpnia 2000 r., zaś w sprawie II K .../10 za przestępstwo popełnione w okresie od 15 stycznia 2001 r do 13 lutego 2002 r., a oba „były kwalifikowane jako jedno przestępstwo w rozumieniu art. 12 k.k.”, to zgodnie z „definicją art. 12 k.k. i uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 21 listopada 2011 r., I KZP 29/01”, doszło, zdaniem skazanego, do zaistnienia przeszkody procesowej w postaci powagi rzeczy osądzonej.

Prokurator Prokuratury Generalnej w odpowiedzi na wniosek skazanego wniósł o potraktowanie go jako informacji o istnieniu podstawy do wznowienia postępowania z urzędu (art.9 § 2 k.p.k.) oraz stwierdzenie, że brak jest podstaw do wznowienia z urzędu postępowania karnego zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 30 marca 2011 r.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

W pierwszej kolejności stwierdzić należy, że wznowienie postępowania w razie ujawnienia się jednego z uchybień wymienionych w art. 439 § 1 k.p.k., zgodnie z art. 542 § 3 k.p.k., może nastąpić tylko z urzędu, a nie na wniosek stron (por. uchwała 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 24 maja 2005 r., I KZP 5/05, OSNKW 2005, z. 6, poz. 48). Skoro skazany wskazał jedynie na uchybienie stanowiące bezwzględny powód odwoławczy, określony w art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k., jego pismo nie mogło być potraktowane jako wniosek o wznowienie postępowania. W związku z tym konieczne było pozostawienie go bez rozpoznania. Natomiast zgodnie z treścią art. 118 k.p.k. złożony wniosek należało potraktować jako informację o wystąpieniu w sprawie podstawy do wznowienia postępowania z urzędu (art. 9 § 2 k.p.k.).

Oceniając podniesiony przez skazanego problem wskazujący na istnienie ujemnej przesłanki procesowej w postaci powagi rzeczy osądzonej, stwierdzić należy, że taka przeszkoda procesowa w sprawie zakończonej prawomocnym

wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 30 marca 2011 r., z pewnością nie zaistniała. Dobitnie przekonuje o tym porównanie okresów popełnienia przestępstw przypisanych skazanemu w dwóch przywołanych powyżej wyrokach. Mianowicie, wyrokiem Sądu Okręgowego w O. z dnia 27 lutego 2007 r., sygn. akt II K .../03, zmienionym przez Sąd Apelacyjny (wyrok z dnia 24 stycznia 2008 r., sygn. akt II AKa .../07) G.K. został skazany za przestępstwo z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. polegające na uczestniczeniu w obrocie znaczną ilością środków odurzających i substancji psychotropowych w **okresie od czerwca 2000 r. do sierpnia 2000 r.** Natomiast w sprawie sygn. akt II K .../10, wyrokiem Sądu Okręgowego w R. z dnia 13 października 2010 r., utrzymanym w mocy przez Sąd Apelacyjny (II AKa .../11) został skazany za przestępstwo z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 §1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. polegające na uczestniczeniu w obrocie środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi w **okresie od 15 stycznia 2001 r. do 13 lutego 2002 r.** To drugie skazanie dotyczyło niewątpliwie innego - popełnionego w późniejszym okresie - przestępstwa a nie później ujawnionego zachowania, będącego elementem przestępstwa, za które został on skazany przez Sąd Okręgowy w O. w sprawie II K .../03. W związku z tym nie ma żadnego znaczenia powołanie w kwalifikacji prawnej obu przypisanych skazanemu przestępstw art. 12 k.k., ani też upływ czasu od sierpnia 2000 r. do 15 stycznia 2001 r. w aspekcie możliwości potraktowania ich jako popełnionych w krótkich odstępach czasu. Odmienne w tym względzie twierdzenia skazanego oparte są na oczywiście błędnej interpretacji uchwały Sądu Najwyższego z dnia 21 listopada 2001 r., I KZP 29/01 (OSNKW 2002, z. 1 – 2, poz. 2). W tej uchwale Sąd Najwyższy wyraził pogląd, że podstawą odpowiedzialności za czyn ciągły są wszystkie objęte znamieniem ciągłości zachowania, a granice wyznacza początek pierwszego i zakończenie ostatniego z zachowań. Czasem popełnienia czynu ciągłego jest więc okres od pierwszego zachowania składającego się na ten czyn do zakończenia ostatniego z nich. W realiach tej sprawy oznacza to, że prawomocne skazanie przez Sąd Okręgowy w O. (II K .../03) stałoby na przeszkodzie, ze względu na treść art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k., ponownemu postępowaniu o później ujawnione zachowania, będące elementami przypisanego wówczas czynu ciągłego, podjęte przez skazanego wyłącznie w okresie od czerwca 2000r. do sierpnia 2000 r.

W tym stanie rzeczy stwierdzić trzeba, że w sprawie niniejszej nie zaistniała bezwzględna przyczyna odwoławcza określona w art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k. Takie zachodzą bowiem tylko wtedy, gdy wymienione w tym przepisie uchybienia zaistniały w rzeczywistości a nie tylko pozornie. Dlatego brak jest podstaw do wznowienia postępowania z urzędu.

Kierując się powyższym Sąd Najwyższy orzekł, jak w postanowieniu.